

מת (חיפה) 24319-07-25 - מדינת ישראל נ' קיואן אבו נימר

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 24319-07-25 מדינת ישראל נ' אבו נימר(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט בוריס שרמן

המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ

נגד

המשיבים

1. קיואן אבו נימר
2. ענאן אבו נימר ע"י ב"כ עו"ד באסל פלאח

החלטה

לפניי בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם.

1. לפי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המשיבים, במועד הרלבנטי שימש המתלון כסגן מפקד משמרת בבית מעצר קישון. המשיבים, אחים, היו עצורים בבית המעצר ושהו בתאים שונים, האחד מול השני. ביום 2/7/25 בסמוך לשעה 09:00 המתלון הודיע למשיב 1 כי הוא עובר לאגף אחר. בתגובה, משיב 1 אמר כי לא עובר לשום מקום, שכן לא ראה את אחיו חמש שנים. במעמד זה, חרף בקשותיו של המתלון ממשיב 1 להוציא את ידיו מבעד לחלון התא לצורך איזוקו, משיב 1 סירב לעשות כן. משניגש המתלון להזעיק שוטרים נוספים, משיב 1 אמר לו כי הוא אמור להשתחרר מחר ולא כדאי למתלון להתעסק איתו. במעמד זה גם משיב 2 אמר למתלון כי לא כדאי לו להתעסק איתם. בהמשך, רק לאחר סיוע של סוהרים נוספים שהוזעקו לתא ותוך שימוש בכוח הצליחו הסוהרים לאזוק את ידי המשיבים ולהוציאם מהתאים.

לשני המשיבים יוחסו עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: **חוק העונשין**]. בנוסף, למשיב 1 יוחסה עבירה של הפרעה לסוהר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. בבקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם נטען כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים. עוד נטען כי למשיב 1 גיליון הרשעות קודמות מכביד הכולל הרשעות בעבירות אלימות, סחיטה, סיוע לירי מנשק חם, שיבוש הליכי משפט, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ועוד. בעברו משיב 1 ריצה מאסרים בפועל ממושכים. כמו כן תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בגין עבירות זהות שלא היה בו כדי להרתיע את משיב 1 מחזרה על מעשיו.

באשר למשיב 2 נטען כי אף לחובתו הרשעות קודמות בעבירות איומים, סחר בסמים והעלבת עובד ציבור. גם משיב 2 ריצה תקופות מאסר בעברו. בנוסף, תלוי ועומד נגד משיב 2 כתב אישום בבית המשפט המחוזי בגין עבירות נשק חמורות ועבירות נלוות הכוללות גם הפרת הוראה חוקית. משיב 2 הורשע בעבירות אלה וביום 20/7/25 צפוי להיגזר דינו.

3. לטענת המבקשת, מסוכנות המשיבים נלמדת נוכח האיומים החמורים שהופנו כלפי סוהר בעוד המשיבים עצורים בגין ביצוע עבירות חמורות. המסוכנות מתעצמת נוכח התנהלותם שגרמה למתלונן להזמין כוחות רבים כדי להשתלט על המשיבים ולהוציאם מהתאים. הוטעם כי האיום לפגוע בסוהר הממלא תפקידו כדין מבטא יחס של זלזול ואי הכרה ברשויות החוק והסדר הציבורי. המבקשת מפנה להחלטות בהן הורו בתי משפט על מעצרים של משיבים שהואשמו בביצוע עבירות דומות.

4. בדיון ביום 10/7/25 ב"כ המשיבים חלק על קיומן של ראיות לכאורה. לטענתו, קיים קושי לקבוע את המלל המדויק שנאמר על ידי המשיבים ובנוסף קיים ספק שמא הדברים המיוחסים להם אכן מבססים עבירת האיומים. בקשר לטענה הראשונה נטען, בין היתר, ששני המשיבים מכחישים את אמירת הדברים המאיימים, הגם שמודים כי צעקו וקיללו. למרות בקשתם, לא נערך עימות עם המתלונן. אחיהם, ששהה בתא ביחד עם משיב 1, כלל לא נחקר. טענות המתלונן לא נתמכות ע"י הודעותיהם של סוהרים נוספים ששהו באגף אותה עת. זאת ועוד, הסוהרים האחרים מוסרים עדויות שונות וסותרות באשר לתוכן דבריהם של המשיבים. לגבי הטענה השנייה - תוכן האיום - נטען ששני המשיבים הוכו קשות ע"י סוהרים ובמצב דברים זה אמירת הדברים היוותה תגובה לאלימות ולא מקימה עבירה. ב"כ המשיבים עתר לשחרור המשיבים ללא תנאים מגבילים ולחילופין הציע לשחרר את המשיבים בתנאים וערבויות לשיקול דעת בית המשפט.

לטענת ב"כ המבקשת, כתב האישום מתאר את השתלשלות האירועים בצורה מדויקת. היא הפנתה לגרסתו העקבית של המתלונן שנתמכת ע"י ראיות נוספות ולעברם המכביד של המשיבים, ממנו ניתן ללמוד על מסוכנותם הגבוהה של השניים.

דין והכרעה

5. כידוע, "במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוקה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיוחס לו... לכלל האמור יש חריג המתייחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכאורה, סתירות ופרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה" (כב' השופט י. כשר בבש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 21/7/24, פסקה 27).

6. לאחר עיון בכלל הראיות שבתיק החקירה ושקילת טיעוני הצדדים, הגעתי מסקנה כי עניינם של המשיבים אינו חריג ואין במחדלי חקירה ובסתירות עליהם הצביע ב"כ המשיבים כדי ללמד על כרסום ממשי בראיות המבקשת. עם זאת, לטענות הסניגור יש השפעה על עוצמת המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, כפי שאפרט להלן.

7. אכן, ביסוד ראיות המבקשת מונחת גרסת המתלונן, אלא שלא מדובר בראיה יחידה. ראשית, המתלונן חזר על גרסתו מספר פעמים. שנית, המתלונן סיפר על האירוע "בזמן אמת" לסוהרים אחרים והדברים אף תועדו בסמוך לאחר מכן. שלישית, בסרטוני מצלמות אבטחה נראה המתלונן משוחח עם המשיבים כשאינן סוהרים אחרים לידו, באופן שתואם את גרסתו לפיה יתכן וסוהרים אחרים לא שמעו את דברי האיום.

אין בגרסאותיהם של המשיבים המכחישים את האמירות כדי לשלול את קיומן של ראיות לכאורה. כפי שהעיר כב' השופט ע. גרוסקופף בעמ"ז 24445-08-24, 27825-08-24 פלונים נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 27/8/24, פסקה 6), "שאלת אמינות המתלונן, והאפשרות כי הוא פיברק את כל האירוע על מנת לפגוע בבנו העורר 1, היא נושא אשר במובהק יש לבחון בתיק העיקרי, ולא במסגרת הדין בראיות לכאורה. כך, בהעדר ראיות ברורות לכך שמדובר בבדיה, ובהעדר סתירות גלויות בחומרי החקירה שביכולתן להציג את גרסתה של המדינה כמשוללת יסוד." הדברים נכונים אף בענייננו.

במצב דברים זה אף לא מצאתי כי יש במחדלי חקירה עליהם הצביע ב"כ המשיבים, בהם אי עריכת עימות בין המשיבים למתלונן ואי גביית הודעה מאחיהם של המשיבים שלפי הטענה היה עד לאירוע, כדי להשפיע באופן מהותי על עוצמת הראיות. בנסיבות העניין בחינת טענות אלה שמורה במובהק להליך העיקרי.

8. באשר לטענתו הנוספת של ב"כ המשיבים לפיה תוכן הדברים לא עולה כדי עבירת איומים - אכן, המלל שמפורט בכתב האישום אינו כולל איום מפורש וברור לפגיעה באחד מחמשת הערכים המוגנים המופיעים בסעיף 192 לחוק העונשין. אלא שהמלל אמור להיבחן ביחד עם כל הנסיבות האופפות את האירוע. כפי שעולה בבירור מחומר הראיות, המשיבים התחילו להתלהם לאחר

שהמתלונן מסר למשיב 1 על כך שהוחלט להעבירו לאגף אחר. הדברים המאיימים נאמרו, כך לגרסת המתלונן, על מנת להרתיעו ולגרום לו להימנע מהעברת משיב 1 לאגף אחר. זאת ועוד, לפי גרסת המתלונן הנתמכת ע"י סרטוני מצלמות אבטחה, האמירות **קדמו** לפריצת הסוהרים לתאיהם של המשיבים, וככל שגרסתו תאומץ, משקל טענת ב"כ המשיבים לפיה הדברים המאיימים נאמרו כתגובה לאלימות הסוהרים יפחת מאד. זאת ועוד, האמירות לוו בצעקות, קללות וגידופים.

במצב המתואר קיים סיכוי סביר שבאם הגרסה העובדתית של המבקשת תתקבל, קיים בית המשפט יקבע כי תוכן הדברים בנסיבות אמירתם מבסס עבירת איומים.

על כך יש להוסיף את סירובו של משיב 1 לציית להוראות המתלונן - התנהגות המגבשת בפני עצמה עבירה של הפרעה לסוהר במילוי תפקידו.

9. אלא שראיות לכאורה לחוד ועילת המעצר לחוד. הגם שבעמ"ת 11954-06-21 **מחמוד נסאר נ' מדינת ישראל** נקבע (פסקה 30) כי "**איומים כלפי שוטרים באופן המנסה להטיל עליהם אימה ולמנוע מהם לבצע תפקידם, מעיד[ים] על מסוכנות גבוהה ואין להקל בהם ראש**", קיים הבדל גדול בין איום מרומז לבין איום ישיר, איום מילולי ואיום המלווה במעשים (כגון הצמדת סכין לצווארו של המאויים). בנסיבות העניין, בהינתן הרקע לאירועים כמפורט בכתב האישום ותוכן האיום, אני מוכן להניח שהמעשים המיוחסים למשיבים בכתב האישום, **בפני עצמם**, אינם מלמדים על מסוכנות גבוהה.

10. בבחינת המסוכנות שנשקפת מהמשיבים יש להתחשב בנתונים נוספים, כגון עברם הפלילי של השניים. לחובת משיב 1, צעיר כבן 27 בלבד, עבר מכביד הכולל 4 הרשעות קודמות, והוא אף ריצה מאסרים ממושכים בפועל שמשכם שנים ארוכות. כמו כן תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 12 חודשים, בין היתר בגין עבירת איומים, שלא היה בו כדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות נשוא הבקשה הנוכחית.

אף למשיב 2, כבן 26, עבר פלילי, אם כי קל יותר. לחובתו 2 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2019, בגין עבירת איומים שנעברה בשנת 2018. עם זאת, תלוי ועומד נגדו כתב אישום במסגרתו הורשע משיב 2 בעבירות חמורות של הובלת נשק, ניסיון הובלת מטען חבלה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית - מעצר בית שהוטל עליו בהליך אחר שגם הוא טרם הסתיים. גזר הדין בעניינו של משיב 2 אמור להינתן בעוד מספר ימים בבית המשפט המחוזי בחיפה.

11. מסקנתי הינה כי עסקינן בשני משיבים אימפולסיביים ואלימים שבחרו בדרך הפשע בהתנהלותם היומיומית, ולמרות מאפייני האירוע נשוא הבקשה, עליהם עמדתי לעיל, נשקפת מהם מסוכנות משמעותית לשלום וביטחון הציבור.

12. קיומם של ראיות לכאורה ועילת מעצר לא מחייב מסקנה כי דין בקשת המעצר להתקבל, ויש לבחון אפשרות להסתפק בחלופות למעצר המשיבים. בהקשר זה יש לקחת בחשבון נתונים רלבנטיים "חיצוניים". בעניינו של משיב 1, השווה כאמור במעצר לצרכי חקירה בתיק אחר, ביום 8/7/25 במסגרת מ"י 10200-07-25 סירב בית המשפט להאריך את מעצרו בשל קיומו של צו מעצר במסגרת התיק האחר. ערר שהוגש על החלטה זו ע"י המבקשת נמחק (עמ"י 21866-07-25), תוך שהוסכם כי משיב 1 לא יטען זשורר ערב הגשת הבקשה הנוכחית.

בהחלטה מיום 4/7/25 שניתנה בעניינו של משיב 2 (מ"י 10205-07-25) נקבע כי אין צורך במעצרו הנפרד של משיב 2 בגין התיק הנוכחי, וניתן להסתפק במעצרו בתיק האחר, בו הוא ממתין כאמור לגזירת דינו. ערר שהגישה המבקשת על החלטה זו נדחה (עמ"י 10581-07-25). איני סבור כי הגשת כתב האישום ובקשה למעצרו של משיב 2 עד תום ההליכים מהווים בנסיבות העניין המיוחדות שינוי מצדיק עיון חוזר בקביעות אלה של בית משפט זה ושל בית המשפט המחוזי.

אוסף, כי המצב בו אדם עצור בו זמנית במסגרת מספר הליכים שונים אינו רצוי, שכן מביא לבזבוז משאבים שיפוטניים שלא לצורך ומקים חשש למתן החלטות שיפוטיות סותרות.

13. סוף דבר, בהתחשב בכל האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

א. ככל שהדבר יהיה רלבנטי מבחינת המשך מעצרו של משיב 1 בתיק האחר, משיב 1 יוכל להציע חלופה למעצרו הממשי.

ב. אני מורה על שחרור משיב 2 ממעצר בתיק זה. משיב 2 ימשיך לשהות במעצר בהתאם להחלטות שניתנו בהליכים אחרים. ככל שיחול שינוי נסיבות באופן שיוחלט לשחרר את משיב 2 מהמעצר או המאסר שצפוי להיגזר עליו בימים הקרובים, תוכל המבקשת לעתור לעיון חוזר באם תסבור שהדבר נחוץ.

פרוטוקול זה מהווה פקודת שחרור למשיב 2 (בתיק זה בלבד).

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, במעמד הצדדים.

